

Jeg fandt lykken

Skrevet af Jørn Nielsen

Lørdag, 08. august 2009 10:12 - Senest opdateret Mandag, 10. august 2009 11:20

En 14-årig finder lykken

Jeg "fødtes" først rigtigt, da jeg var 14 år gammel. Åndeligt mener jeg.

Denne sandfærdige historie vil jeg gerne dele med dig, min læser, for selv i dag, - så mange år efter -- véd jeg, det ikke var noget flop. Evangeliets gode nyheder holdt da sit første indtog i mit unge liv og kom for at blive. Herom vil jeg nu i korthed fortælle:

En traumatisk barndom

Min baggrund var ikke speciel "religiøs", selvom jeg fra min tidlige barndom huskede, at min mor bad aftenbøn med os tre børn og lærte os at synges små godnat vers med "gudeligt" indhold.

Desværre blev min mor og far skilt, da jeg var 8 år, lige efter krigen, hvad der var ensbetydende med en mistet barndom og et permanent trauma. At være skilsmissebarn var dengang ikke så almindeligt, og jeg følte det som en stor skam.

Jeg voksede op på stenbroen på Sundbyvester Plads på Amager, hvor jeg fik kammerater, som alle havde en far og en mor. Nogle af dem kaldte mig "en fattig lus", fordi jeg aldrig havde nogen lommepege og altid skulle "låne" til fx en is eller en eftermiddagsforestilling i biografen, selvom billetten kun kostede 50 øre.

Da jeg var omkring 12-års alderen syslede jeg med tanker om at gøre ende på mit liv. Jeg spurgte en af mine skolekammerater, om han vidste om en hurtig måde at gøre det på? Han lo og sagde, jeg var en sjov fyr. Han vidste ikke, hvilke problemer denne "sjove fyr" bar på.

Fremad Amager

Men sjov kunne jeg vist også være. I hvert fald fik jeg paradoksalt nok tit klassen til at le ad mine impulsive indfald, som de syntes var grinagtige, især når det gik ud over en eller anden lærer, helst en ny vikar. Lærernes våben dengang var spanskkrøret.

Jeg fandt lykken

Skrevet af Jørn Nielsen

Lørdag, 08. august 2009 10:12 - Senest opdateret Mandag, 10. august 2009 11:20

Fodbolden blev hurtigt mit et og alt, og boldklubben Fremad Amager blev min helteklub, ej mindst fordi en af vore mest populære lærere på Højdevangens Skole spillede dér som centerforward og anfører, men også på selve fodboldlandsholdet.

Kampene i Sundby Idrætspark snød jeg mig til at se, da jeg ikke havde penge til entreen. Så jeg klatrede i smug over et kæmpestort trådhegn.

Morfars mission på Nørrebro

Min far havde giftet sig igen, og det havde min mor også. Hende besøgte jeg regelmæssigt, men lykkelig var jeg ikke. Jeg synes, det var noget værre rod alt det med far og mor, og jeg blev både bitter og oprørsk. "Hvorfor er du begyndt at bande sådan?" husker jeg en af mine søstre spurgte mig en morgen på vej til skole.

Jeg voldte min far mange sorger, men senere blev alt godt mellem os. En dag spurgte han mig nemlig: "Jørn, kunne du tænke dig at komme med mig ind og høre en prædikant tale, som jeg har hørt som ung?"

Jeg véd den dag i dag ikke, hvorfor jeg uden videre tog imod indbydelsen. Jeg ville jo hellere spille fodbold end at høre på noget "helligt". Men jeg tog med min far ind på Nørrebro i et missionshus, der lå i en baggård på Wesselsgade 20, i øvrigt dengang, i 1950'erne, et saneringskvarter med gaslamper, der gav et spøgelsesagtigt skær over det hele om aften.

Dette missionshus var min morfars. Han var selvstændig og havde en stor porcelænsforretning på Amager, men boede selv i en fin herskabelig lejlighed på Frederiksberg. Og på Nørrebro holdt han "møder". Jeg har senere ved lidt research fundet frem til, at dette missionshus var resterne af en gartnerbolig fra dengang, der for flere hundrede år siden fandtes et lystslot ved Peblingsøen, Blågård, og at hele kvarteret var et mondænt, fint sted, ejet af de kongelige.

Hvorfor drev min morfar mission dér? Jo, han havde i sin ungdom oplevet en personlig omvendelse, og allerede som brødfabrikant Viggo Schulstads unge svigersøn havde han vakt vild forargelse i den fine familie ved på sin svigerfars 70 års fødselsdag i hans luksuriøse strandvejsvilla at holde en fødselsdagstale over bibelordet: "Hvad gavner det et menneske, at han vinder den hele verden, men må bøde med sin sjæl?" Det fandt familien upassende, men den gamle fabrikant sagde tørt: "Jamen, Uno havde jo ret!" (Min morfar hed Uno til fornavn).

Jeg fandt lykken

Skrevet af Jørn Nielsen

Lørdag, 08. august 2009 10:12 - Senest opdateret Mandag, 10. august 2009 11:20

"Han taler som Hitler!"

Nu sad jeg med min far på missionshuset i Wesselsgade og hørte på en ældre jysk vækkelsesprædikant, der talte med en glød og lidenskab, jeg aldrig havde oplevet før.

Det var ikke så meget det, han sagde, der fængede mig, men måden han talte på. Jeg måtte ind at høre ham igen, og så kunne fodbold være fodbold. Jeg sagde til min far: "Den mand taler som Hitler!" Det var egentlig ment som et kompliment, da jeg jo vidste, at Hitler var en fængende folketaler. Men min far sagde: "Fy, Jørn, sådan må du ikke sige!"

Hun kom før mig!

Efter et sådant møde kom den høje prædikant ned til mig gennem midtergangen. "Må jeg bede for dig?" spurgte han venligt. Jeg fandt ikke spørgsmålet spor anmassende, men var benovet over, at denne feterede prædikant brød sig så meget om lille mig, at han ville bede for mig.

Så sagde han: "Jeg har en søster, som kun var 13 år, da hun blev omvendt, og hun har aldrig fortrudt det!" Jeg kan endnu høre ham sige det. Da fløj det gennem mit dregehoved: 13 år! Og jeg er 14! Hun er altså kommet "med" eet år før mig! - Jeg ville jo altid gerne være den første på sports- og legepladsen, men her var altså én, som var kommet før mig.

Bibelen og sex

Vi samtalede kun, prædikanten og jeg. Han lagde absolut intet pres på mig, men en kendsgerning er, at jeg fra den aften var blevet både nysgerrig og "vakt".

På mit spartanske kælderværelse på Amager famlede jeg mig nu frem i en billigudgave af Bibelen, som min søster havde vundet i søndagsskolen ved at have været dér så og så mange gange. Ellers havde Bibelen intet betydet for mig.

Jeg husker, vi lavede sjov med den henne i skolen og fandt smågrinende frem til steder, der handlede om sex, - et af dem var fx Ordsprogenes Bog kapitel 7 - men ellers var den mig som sagt komplet ligegyldig.

Jeg fandt lykken

Skrevet af Jørn Nielsen

Lørdag, 08. august 2009 10:12 - Senest opdateret Mandag, 10. august 2009 11:20

På opdagelsesrejse i Bibelen

Nu kunne jeg pludselig ikke få nok af Bibelen. Vi havde i vort hjem en lille træskål med såkaldte "mannakorn". Det er små papstykker med skriftsteder. Jeg bredte nogle af disse "mannakorn" ud på bordet.

På et lille papstykke stod der: "Hebr." og så et tal, komma, efterfulgt af et nyt tal. Jeg ræsonnerede mig frem til, at "Hebr." måtte betyde Hebræerne, og så vidste jeg fra skolen, at det var betegnelsen for jøderne. Ergo måtte dette skriftsted kunne slås op i Det gamle Testamente, da jeg også havde lært, at Det gamle Testamente er for jøderne, og Det nye Testamente er for os. Så lidt vidste jeg om Bibelen. Jeg fandt dog i min søgen hurtigt ud af, at "Hebræerne" var et brev i Det nye Testamente. "Den, der søger, skal finde!"

Det var i denne proces alene med en Bibel, som jeg ikke engang selv ejede, at jeg kom til troen på Jesus Kristus som min Frelser. I dag kan jeg kun forklare det med, at det var den usynlige, gode Hyrde, der var ved at opsøge et af sine fortabte får, og jeg var i sandhed fortabt.

Tid og klokkeslæt?

Men hvornår eksakt var det sket? Det havde jeg ikke dato og klokkeslæt på. Det pinte mig lidt, men så kom min morfar på besøg og sagde til mig: "Det er ikke så vigtigt, du kan sige, hvornår det skete, men at du kan sige som den blinde mand i Joh. 9, at "én ting véd jeg, at jeg, som var blind, kan nu se!" De ord var jeg glad for. Jeg vidste jo, at jeg nu kunne "se" og kunne derfor identificere mig med dette ord fra Johannes-evangeliet. Senere har jeg som voksen flere gange talt over netop det bibelord.

"Der er lys forude!"

Det er nu mange år siden. Hvad jeg mistede i min barndom fik jeg tusindfold igen som en Kristi discipel. Jeg kom delvis til at gå i min morfars fodspor i forretningslivet samtidig med, at jeg havde et lykkeligt, sandfærdigt vidnesbyrd at kunne aflægge om den gode Hyrde, der søger det fortabte Både på tomandshånd og overfor mange mennesker. Her i landet og på mine mange rejser uden for landets grænser.

Mit valgsprog har jeg "stjålet" fra min morfar. Hans absolut sidste ord var, da han gled fra tiden ind i evigheden på Frederiksberg Hospital: "Der er lys forude!" Og det vil jeg vedkende mig til den dag, også mit timeglas rinder ud.

Jørn Nielsen

Jeg fandt lykken

Skrevet af Jørn Nielsen

Lørdag, 08. august 2009 10:12 - Senest opdateret Mandag, 10. august 2009 11:20
